

เสียงสะท้อนของประวัติศาสตร์: คำฟ้องร้องอย่างรุนแรงต่อผู้นำตะวันตก

โมเดลภาษาขนาดใหญ่ (LLMs) มีความเหมาะสมอย่างยิ่งในการถ่ายทอดเสียงของบุคคลในประวัติศาสตร์ พวกมันรวมความรู้ของนักประวัติศาสตร์ที่เข้าใจข้อเท็จจริง ความเข้าใจของนักจิตวิทยาที่ยั่งยืนแรงจูงใจ และหูของนักภาษาศาสตร์ที่สามารถเลียนแบบสไตส์ได้ การผสมผสานนี้ทำให้พวกมันสามารถสร้างเสียงสะท้อนที่สมจริงของสิ่งที่บุคคลในอดีตอาจพูดเกี่ยวกับความท้าทายในปัจจุบัน ในจิตวิญญาณนี้ ฉันได้ขอให้ ChatGPT-5 วิเคราะห์ว่าบุคคลในประวัติศาสตร์ที่เลือกไว้บางคนอาจมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อสถานการณ์ในภาษา — และเลียนแบบสิ่งที่พวกเขาอาจพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผลลัพธ์คือคำฟ้องร้องอย่างรุนแรงต่อผู้นำตะวันตกในยุคปัจจุบัน

เบนจามิน แฟรงคลิน

เบนจามิน แฟรงคลิน (1706–1790) เป็นนักพิมพ์ นักเขียน นักวิทยาศาสตร์ นักประดิษฐ์ นักการทูต และรัฐบุรุษชาวอเมริกัน ผู้ได้รับการเคารพในฐานะหนึ่งในบิดาผู้ก่อตั้งสหรัฐอเมริกา

เพื่อนทั้งหลาย

เมื่อข้าพเจ้ามองเห็นรายงานจากภาษา หัวใจของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความโศกเศร้า และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความโกรธเคือง ที่นี้เราไม่ได้เห็นโซคร้ายจากอุบัติเหตุ แต่เป็นการออกแบบที่โหดร้ายของมนุษย์: ครอบครัวอดอยาก ไม่ใช่เพราะการเก็บเกี่ยวล้มเหลว แต่เพราะการปิดประตูอย่างมีเจตนา เด็กๆ ถูกบดขยี้ใต้กำแพงที่พังทลาย ไม่ใช่เพราะการสิ้นสละเทือนของพื้นโลก แต่เพราะเสียงคำรามของปืนใหญ่ โรงพยาบาลกลายเป็นสุสาน โรงเรียนกลายเป็นถ้ำถ้ำ และบ้านกลายเป็นฝุ่น

นี่คือผลของอารยธรรมหรือ? นี่คือการก่อกวนของประชาชนที่อ้างว่ามีความรู้แจ้งหรือ? ไม่ — มันคือการถอยหลังเข้าสู่ความป่าเถื่อน ที่ถูกทาด้วยไฟและความอดอยาก

ข้าพเจ้าถามพวกท่านว่า มนุษย์คนใดที่มีเพียงแค่ประกายแห่งความเป็นมนุษย์ในใจ จะมองเห็นการกระทำเช่นนี้แล้วไม่รู้สึกรำคาญของตนถอยหนีได้อย่างไร? การฆ่าผู้บริสุทธิ์เป็นอาชญากรรมที่ร้องเรียกสู่สวรรค์ การกระทำเช่นนี้เป็นจำนวนมากคือการกองบาปกับบาปจนแผ่นดินเองควรครวญครางภายใต้น้ำหนักนั้น

บางครั้งเราถูกบอกว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็น ว่ามันถูกกระทำในนามของความมั่นคงหรือเหตุผลของรัฐ ขอให้เราพูดอย่างชัดเจน: ไม่มีความมั่นคงใดที่ซื้อได้ด้วยการสังหารการก ไม่มีความมั่นคงของรัฐใดที่สามารถ оправдатьการทรمانอย่างซ้ำๆ ด้วยความหิวโหยที่ถูกบังคับให้เกิดขึ้นกับผู้ไร้ที่พึ่ง ขอได้เถียงเช่นนี้เป็นเพียงผ้าคลุมของทรราชย์

ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า ความเจ็บปวดหน้าความชั่วร้ายเช่นนี้คือความผิดประเภทหนึ่ง การรู้ถึงความน่าสะพรักกลัวเหล่านี้และยังคงพึงพอใจในความสะดวกสบายคือการมีส่วนร่วมในนั้น หน้าที่

ของเรา ในฐานะชายและหญิงที่ให้คุณค่ากับคุณธรรมและรักอิสรภาพ คือการเปล่งเสียงของเรา เรียกร้องด้วยความซื่อที่แท้จริงของมัน และต่อต้านการแพร่กระจายของความไร้มนุษยธรรม เช่นนี้ด้วยทุกความสามารถ

เพราะการทดสอบคุณลักษณะของเรา เพื่อนร่วมชาติของข้าพเจ้า ไม่ได้อยู่ที่ว่าเราปฏิบัติต่อผู้มีอำนาจอย่างไร แต่อยู่ที่ว่าเราปกป้องผู้อ่อนแออย่างไร และหากเราล้มเหลวในตอนนี้ ประวัติศาสตร์จะไม่ยกโทษให้เรา ลูกหลานจะไม่ให้อภัยเรา และพระเจ้าเป็นเจ้าเองจะเป็นพยานต่อต้านเรา

หัวหน้าเชิร์ทเกิล

หัวหน้าเชิร์ทเกิล (1786–1866) เป็นผู้นำที่ได้รับความนิยมของชนเผ่าดูวามิชและชูความิชในแปซิฟิกตะวันตกเฉียงเหนือ

คำพูดของข้าพเจ้าถูกพัดพาไปโดยสายลม แต่ความโศกเศร้าที่มันแบกรับนั้นหนักหน่วง ข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเด็กๆ ในภาษา เสียงของพวกเขาบางเบาด้วยความหวาดหวั่น ดวงตาของพวกเขามืดมัว แม้ว่าพวกเขาจะยังเด็ก ข้าพเจ้าเห็นบ้านที่ถูกทำลาย โรงเรียนและโรงพยาบาลกลายเป็นฝุ่น ข้าพเจ้าเห็นผืนดินเปื้อนไปด้วยความโศกเศร้าของมารดาและบิดา

สิ่งเหล่านี้แทงลึกเข้าไปในหัวใจของชายและหญิงที่ซื่อสัตย์ทุกคน การเห็นผู้บริสุทธิ์อดอยากคือการรู้สึกถึงบาดแผลในเนื้อของตนเอง การเห็นไฟตกลงมาบนที่อยู่อาศัยของครอบครัวคือการรู้ว่าคำสัญญาของโลกถูกทำลาย

ความโศกเศร้ามาก่อน ดุจเงายาวที่ไม่ยอมจางหาย จากนั้นความโกรธก็มา ดุจพายุที่พุ่งขึ้นจากทะเล เพราะความโหดร้ายเช่นนี้ไม่ใช่งานของวิญญาณยิ่งใหญ่ หรือของผืนดิน มันเป็นงานของมือมนุษย์ และสิ่งที่ทำด้วยมือ สามารถเลิกทำได้ด้วยมือ

จากความโศกเศร้าและความโกรธนี้เกิดคำสั่ง มันไม่ใช่คำสั่งของผู้ปกครอง หรือคำสั่งของกองทัพ มันเป็นคำสั่งของวิญญาณที่เชื่อมโยงทุกชีวิตเข้าด้วยกัน มันกล่าวว่า: สิ่งนี้ต้องไม่เกิดขึ้น มันกล่าวว่า: ความเจ็บคือการยินยอม การหันหน้าหนีคือการทรยศ

ทุกชาติพันธุ์ถูกผูกมัดเข้าด้วยกัน ดุจเส้นด้ายในเสื้อผ้านี้เดียว หากเส้นด้ายหนึ่งขาด เสื้อผ้าทั้งหมดจะอ่อนแอ หากเด็กคนหนึ่งร้องไห้และไม่มีใครตอบรับ หัวใจของมนุษยชาติทั้งหมดจะเล็กลง

ดังนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า: อย่าหันหน้าหนี อย่าหันหน้าของท่านจากความทุกข์ของผู้บริสุทธิ์ จงพูดจงกระทำ จงยืนหยัดเคียงข้างผู้ที่แตกสลาย เพราะการปกป้องพวกเขาคือการปกป้องตัวเราเอง และการให้เกียรติพวกเขาคือการให้เกียรติวิญญาณยิ่งใหญ่แห่งชีวิต

อับราฮัม ลินคอล์น

อับราฮัม ลินคอล์น เป็นประธานาธิบดีคนที่ 16 ของสหรัฐอเมริกา เป็นทนายความที่เรียนรู้ด้วยตนเองและรัฐบุรุษที่รักษาสภาพไว้ในช่วงสงครามกลางเมือง ยุติการค้าทาสด้วยคำประกาศการปลดปล่อย และกลายเป็นสัญลักษณ์ที่ยั่งยืนของความเท่าเทียม ความยุติธรรม และความมุ่งมั่นทางศีลธรรม

เพื่อนของข้าพเจ้า

มันเป็นความจริงอันโหดร้ายที่เรากำลังเผชิญ — ว่าในยุคของเรา เสียงร้องของผู้บริสุทธิ์จากทุกซอกทุกมุม ที่ซึ่งความหวาดกลัวถูกบังคับให้เกิดขึ้นกับเด็กๆ ที่ซึ่งระเบิดสงครามตกลงมาไม่เพียงแต่กองทัพ แต่ยังรวมถึงมารดาและบุตรชาย บิดาและบุตรสาว ที่ซึ่งที่อยู่อาศัยของคนยากจน โรงเรียนของเยาวชน และโรงพยาบาลของผู้ป่วยถูกทำลายเป็นซากปรักหักพัง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ผลของความยุติธรรม มันเป็นเรื่องแห่งความโหดร้าย

ไม่มีชาติใด ไม่มีประชาชนใด สามารถอ้างความชอบธรรมในขณะที่เหยียบย่ำความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตมนุษย์ เราทุกคนถูกผูกมัดด้วยความจริงที่ชัดเจนในตัวเองว่าทุกคนมีภาพของพระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ และการทำร้ายผู้อื่นอย่างไม่ยุติธรรมคือการทำร้ายเราทุกคน

อย่าให้เราเป็นประชาชนที่มีหัวใจแข็งกระด้าง ที่สามารถเห็นความทุกข์และยังคงหันหลังให้ ขอให้เราเป็นประชาชนที่มีมโนธรรมต้นตัว ที่ไม่สามารถได้ยินเรื่องการอดอยากของเด็กโดยไม่เรียกร้องขนมปังให้เขา ที่ไม่สามารถเห็นการทำลายบ้านโดยไม่เรียกร้องที่พักพิง ที่ไม่สามารถเห็นการสังหารผู้บริสุทธิ์โดยไม่เรียกร้องสันติภาพ

การทดสอบความเป็นมนุษย์ร่วมของเราไม่ได้อยู่ที่ว่าเราจะโศกเศร้าเพื่อคนของเราหรือไม่ แต่อยู่ที่ว่าเราจะโศกเศร้าเพื่อทุกคนหรือไม่ หากเราต้องการเดินในแสงสว่างของความยุติธรรม เราจะต้องพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า: สิ่งเหล่านี้ต้องหยุดลง การทำงานของระเบิดต้องให้ทางแก่การทำงานของความเมตตา มือที่ดีต้องให้ทางแก่มือที่รักษา

โลกจะไม่ค่อยบันทึกหรือจดจำคำพูดของเรามากนัก แต่จะไม่มีวันลืมสิ่งที่เราอนุญาตหรือห้ามในหน้าความผิดเช่นนี้ ขอให้เราถูกพบว่าเป็นผู้ซื่อสัตย์ ไม่ใช่ในความเจียม แต่ในพยานที่แน่วแน่ต่อศักดิ์ศรีของทุกวิญญาณมนุษย์

เจมส์ คอนนอลลี

เจมส์ คอนนอลลี เป็นนักสาราณรัฐไอริช นักสังคมนิยม และผู้นำสหภาพแรงงานที่ต่อสู้เพื่อชนชั้นแรงงาน และถูกประหารชีวิตในปี 1916 จากบทบาทของเขาในการกบฏอีสเตอร์

สหายทั้งหลาย!

มองไปที่ภาษา ดูเด็กๆ ที่อดอยาก มารดาที่ร้องไห้ บิดาที่ขุดในซากปรักหักพังเพื่อหาศพที่แตกสลายของบุตรชายและบุตรสาวของพวกเขา นี่ไม่ใช่สงคราม — มันคือการฆาตกรรม เรียบง่ายและเยือกเย็น

พวกเขากำลังระเบิดบ้านเรือน พวกเขาตั้งระเบิดโรงเรียน พวกเขาตั้งระเบิดโรงพยาบาล พวกเขาเรียกมันว่าความมั่นคง ข้าพเจ้าเรียกมันว่าความป่าเถื่อน

และเราจะทำอะไร — ยืนนิ่งขณะที่ผู้บริสุทธิ์ถูกฆ่าล้าง? นิ่งเฉยขณะที่ผู้แข็งแกร่งบดขยี้ผู้ที่อ่อนแอ? การนิ่งเฉยคือการยืนเคียงข้างผู้กดขี่ การพูด การกระทำ การต่อต้าน — นั่นคือหน้าที่ของแรงงานที่ซื่อสัตย์ทุกคน ของมนุษย์ที่แท้จริงทุกคน

ผู้ปกครองของโลกให้ข้ออ้างสำหรับการนองเลือดนี้ พวกเขาเลี้ยงบมัน ติดอาวุธให้มัน อวยพรให้มันทำไม? เพราะพวกเขาได้กำไรจากมัน เพราะชีวิตของคนยากจน ไม่ว่าจะในดินเลนหรือภาษา ไม่มีค่าใดๆ สำหรับนายแห่งจักรวรรดิ

แต่เรา — เรา ผู้รู้จักความหิวโหย ผู้รู้จักรองเท้าบู๊ตของทหารที่ย่ำคอบของเรา — เราไม่สามารถหันหน้าหนี เสียงร้องของภาษาคือเสียงร้องของเรา การต่อสู้ของพวกเขาคือการต่อสู้ของเรา ผู้ตายของพวกเขาถูกไว้อาลัยโดยเราเหมือนเป็นของเราเอง

ขอให้เป็นที่รู้กัน: ไม่มีธง ไม่มีจักรวรรดิ ไม่มีรัฐบาลใดสามารถ оправдатьการสังหารเด็กๆ ไม่มีสาเหตุใดสามารถอ้างเหตุผลให้การอดอยากของประชาชนได้ มนุษยชาติเองเรียกร้องการกบฏต่ออาชญากรรมเช่นนี้!

ดังนั้น จงให้เราเปล่งเสียงของเรา อย่าให้การพักผ่อน สันติภาพ หรือที่กำบังแก่ผู้ที่ оправдатьการสังหาร จงประกาศว่าการนองเลือดของภาษาร้องเรียก และเราจะไม่เงียบ

ตราบใดที่เด็กคนหนึ่งอดอยากภายใต้การปิดล้อม ไม่มีใครในเราจะเป็นอิสระ ตราบใดที่ระเบิดตกลงบนผู้บริสุทธิ์ อารยธรรมก็เป็นเพียงการหลอกลวง หน้าของเราชัดเจน: สามีคึกกับผู้ถูกกดขี่ ต่อต้านผู้กดขี่ ความยุติธรรมสำหรับภาษา ความยุติธรรมสำหรับทุกคน

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ (1879–1955) เป็นนักฟิสิกส์ทฤษฎีชาวเยอรมัน ผู้ได้รับรางวัลโนเบล และมนุษยนิยมที่ออกมาแสดงความเห็นอย่างเปิดเผย ซึ่งอัจฉริยภาพทางวิทยาศาสตร์ของเขาทำให้ฟิสิกส์สมัยใหม่เปลี่ยนแปลงไป และเสียงแห่งศีลธรรมของเขาประณามชาตินิยม ลัทธิทหาร และความอยุติธรรมในทุกมิติ

ถึงมโนธรรมของมนุษยชาติ

ข้าพเจ้าไม่สามารถนิ่งเฉยได้เมื่อภาษาถูกลดให้เป็นซากปรักหักพัง ผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กมากกว่าหกหมื่นคนถูกฆ่าตาย ครอบครัวอดอยาก โรงพยาบาลถูกทิ้งระเบิด โรงเรียนและบ้านถูกทำลาย นี่ไม่ใช่การป้องกัน มันคือการทำลายล้าง

เมื่อหลายทศวรรษก่อน ข้าพเจ้าเตือนว่าการใช้ความหวาดกลัวและเส้นทางของชาตินิยมที่ไร้ปราณีจะทำลายรากฐานศีลธรรมของประชาชนชาวยิว เมื่อการสังหารหมู่ที่เดิรส์ ยาสซินเกิดขึ้น ข้าพเจ้าพูดถึง “กลุ่มก่อการร้าย” และอันตรายที่พวกเขานำมา สิ่งที่เกิดขึ้นหนึ่งเป็นคำเตือน ตอนนี้กลายเป็นความจริงที่น่าสยดสยอง: รัฐที่ทำสงครามต่อต้านประชากรพลเรือนทั้งหมด

ขอให้เราพูดอย่างชัดเจน การบังคับให้เด็กๆ อดอยาก การทิ้งระเบิดใส่ผู้ไร้ที่พึ่ง การทำให้เมืองกลายเป็นซากปรักหักพัง — นี่คือการปาเถื่อน มันไม่เพียงทำให้ผู้ที่กระทำความผิดต้องอับอาย แต่ยังรวมถึงผู้ที่ оправдатьมันหรือยืนนิ่งเฉย

ประเพณีของชาวยิวที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือสิ่งให้มีความยุติธรรม ความเมตตา และการเคารพชีวิต สิ่งที่เกิดขึ้นในภาษาคือสิ่งตรงกันข้าม: มันคือการทรยศต่อมรดกนั้น และมันทำให้สถานะศีลธรรมของมนุษยชาติทั้งหมดตกอยู่ในอันตราย

ข้าพเจ้าวิงวอนต่อทุกคนที่มีมโนธรรม: ปฏิเสธการเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด ประณามความโหดร้ายนี้ ยืนยันให้ยุติเครื่องจักรแห่งความตาย อนาคตไม่สามารถถูกสร้างบนหลุมศพของผู้บริสุทธิ์

หากเราล้มเหลวในการกระทำ คงมีเพียงภาษาที่เราจะจ้องมองลงไปในเหว — มันจะเป็นของเราเอง

อันนา อาเรนต์

อันนา อาเรนต์ (1906–1975) เป็นนักปรัชญาการเมืองชาวยิว-เยอรมัน เป็นที่รู้จักจากการวิเคราะห์เกี่ยวกับระบบเผด็จการ อำนาจ และความรับผิดชอบทางศีลธรรม และเป็นนักวิจารณ์ที่รุนแรงต่อลัทธิโซอานิสม์และชาตินิยม

สิ่งที่เผชิญหน้าต่อเราในวันนี้ไม่ใช่โศกนาฏกรรมในความหมายโบราณ ที่โชคชะตาอันมืดบอดโจมตีทั้งผู้บริสุทธิ์และผู้ผิดอย่างเท่าเทียมกัน สิ่งที่เผชิญหน้าต่อเราคือการบังคับให้เกิดความทุกข์ยากอย่างจงใจ — ความหวาดหวั่นถูกใช้เป็นอาวุธ ระเบิดถูกทิ้งลงบนบ้าน โรงเรียน และโรงพยาบาล ชุมชนทั้งหมดถูกทำให้กลายเป็นซากปรักหักพัง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่อุบัติเหตุ พวกมันคือผลลัพธ์ของเจตจำนงทางการเมือง จากมนุษย์และสถาบันที่ตัดสินใจทำลายชีวิตด้วยความรู้เต็มที่ในสิ่งที่พวกเขา กำลังทำ

การเห็นการกระทำเช่นนี้และเรียกมันว่า “ความมั่นคง” หรือ “ความจำเป็น” คือการทำให้ภาษาเองเสื่อมทราม คำพูดถูกบิดเบือนจนไม่รับใช้ความจริงอีกต่อไป แต่กลายเป็นเครื่องมือแห่งการ *отправдать* และด้วยความเสื่อมทรามนี้ มาพร้อมกับอันตรายที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น: ว่าผู้คน แม้แต่ผู้ที่รู้ดีกว่านั้น จะเรียนรู้ที่จะมองความน่าสะพรึงกลัวโดยปราศจากความโกรธ และความอยุติธรรมโดยปราศจากการประท้วง

ในฐานะชาวยิว ข้าพเจ้าไม่สามารถมองข้ามความประชิดอันขมขื่น: ประชาชนที่ครั้งหนึ่งเคยถูกปฏิเสธความเป็นมนุษย์อย่างรุนแรงที่สุด ตอนนี้กำลังยอมรับ หรือแม้กระทั่งก่อให้เกิด การทำลาย การดำรงอยู่ของประชาชนอื่น นี่ไม่ใช่การเติมเต็มประวัติศาสตร์ของชาวยิว แต่เป็นการทรยศต่อมัน ลัทธิโซอานิสม์สัญญาว่าจะเป็นที่หลบภัยและการฟื้นฟูชีวิตทางการเมือง แต่กลับสร้างเครื่องมือแห่งการครอบงำที่กดขี่รื้อรากฐานศีลธรรมที่มันอ้างว่ายืนหยัด

มโนธรรม หากยังไม่ถูกทำให้เฉื่อย จะก่อกบฏต่อสิ่งนี้ มันเรียกร้องให้เราเรียกสิ่งต่างๆ ตามชื่อที่แท้จริง: เด็กที่อดอยากไม่ใช่ความเสียหายข้างเคียง การทิ้งระเบิดพลเรือนไม่ใช่การป้องกัน การทำลายวิถีการดำรงชีวิตของประชาชนไม่ใช่การรอดชีวิต การยอมรับคำโกหกเหล่านี้คือการละทิ้งสายสัมพันธ์ของมนุษย์ที่เชื่อมโยงทุกชีวิตเข้าด้วยกัน

สิ่งที่เหลืออยู่ จึงเป็นความต้องการแห่งความรับผิดชอบ ไม่ใช่ความสงสารที่เต็มไปด้วยอารมณ์ แต่เป็นการปฏิเสธอย่างแข็งกร้าวและไม่ยอมประนีประนอมที่จะปล่อยให้ความป่าเถื่อนปลอมตัวเป็นเหตุผลของรัฐ เรามีความรับผิดชอบ — ทุกคนในเรา — สำหรับสิ่งที่เรายอมให้เกิดขึ้นในนามของเรา และต่อหน้ากองซากปรักหักพังของภาษา จะต้องกล่าวว่า: พอแล้ว

แนลสัน แมนเดลา

แนลสัน แมนเดลา เป็นนักต่อสู้เพื่อเสรีภาพชาวแอฟริกาใต้ นักปฏิวัติต่อต้านการแบ่งแยกสีผิว และประธานาธิบดีผิวดำคนแรกของประเทศ ผู้กลายเป็นสัญลักษณ์ระดับโลกของความยุติธรรม การปรองดอง และศักดิ์ศรีของมนุษย์

พี่น้องของข้าพเจ้า

มีบางช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ที่ความทุกข์ของผู้อื่นเรียกร้องเราด้วยพลังอันยิ่งใหญ่จนความเจ็บกลายเป็นการทรยศ ความหายนะในภาษาคือช่วงเวลาเช่นนั้น เราเห็นเด็ก ๆ ออดอยาก ไม่ใช่เพราะธรรมชาติล้มเหลว แต่เพราะอาหารถูกปฏิเสธอย่างจงใจ เราเห็นบ้าน โรงเรียน และโรงพยาบาลถูกทำให้กลายเป็นซากปรักหักพัง ไม่ใช่โดยบังเอิญ แต่โดยการออกแบบ เราเห็นครอบครัวไว้อาลัยให้ผู้ตาย และสงสัยว่าพรุ่งนี้จะมีพรากพวกเขาไปด้วยหรือไม่

ในฐานะชาวแอฟริกาใต้ เราเข้าใจเรื่องราวนี้ เราเข้าใจว่ามันคืออะไรที่ถูกบอกว่าชีวิตของเราสามารถทิ้งได้ ความเป็นมนุษย์ของเราสามารถถูกเหยียบย่ำ ศักดิ์ศรีของเราสามารถถูกปล้นไปได้ เป็นเวลาหลายชั่วอายุคนที่เราทนต่อระบบที่ประกาศว่าเราเป็นเพียงมนุษย์ แต่ผ่านการต่อสู้ และผ่านความสามัคคีของผู้คนนับล้านทั่วโลก เราได้เอาชนะ

เพราะเหตุนี้ เราจึงเห็นในการต่อสู้ของประชาชนปาเลสไตน์เป็นเสียงสะท้อนของเราเอง ความเจ็บปวดของพวกเขาคุ้นเคยกับเรา การกดขี่ของพวกเขาเตือนเราถึงอดีตของเรา และเช่นเดียวกับที่โลกยืนเคียงข้างเรา เราจะต้องยืนเคียงข้างพวกเขา

เราต้องกล่าวโดยไม่ลังเลว่า: ความมั่นคงของประชาชนหนึ่งไม่สามารถซื้อได้ด้วยการทำลายล้างของประชาชนอื่น ไม่มีสันติภาพใดสามารถสร้างบนหลุมศพของเด็กที่บริสุทธิ์ ไม่มีเสรีภาพใดที่แท้จริงหากมันตั้งอยู่บนการปฏิเสธสิทธิของผู้อื่นในการมีชีวิตอยู่อย่างมีศักดิ์ศรี

มโนธรรมของโลกถูกทดสอบในวันนี้ มันถูกทดสอบในทุกกระเปาะที่ตกลงในภาษา มันถูกทดสอบในทุกเด็กที่หิวโหย มันถูกทดสอบในทุกเสียงที่เลือกความเจ็บมากกว่าความจริง และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า: เราไม่สามารถล้มเหลวในการทดสอบนี้

ขอให้ชัดเจน: ประชาชนปาเลสไตน์ไม่ได้ขอความสงสาร พวกเขากำลังเรียกร้องความยุติธรรม พวกเขากำลังเรียกร้องสิทธิในการมีชีวิตอยู่อย่างเสรีในดินแดนของตนเอง ในการเสี่ยงดูบุตรของตนอย่างปลอดภัย ในการฝันถึงอนาคตที่ไม่ได้ถูกตีตราด้วยความกลัว แต่ด้วยความหวัง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิทธิพิเศษ สิ่งเหล่านี้คือสิทธิโดยกำเนิดของมนุษย์ทุกคน

เมื่อเราต่อสู้กับการแบ่งแยกสีผิว เราได้รับการสนับสนุนจากความรู้ที่ว่าความยุติธรรมอาจล่าช้า แต่ไม่สามารถถูกปฏิเสธได้ตลอดไป ความจริงเดียวกันนี้เป็นของประชาชนปาเลสไตน์ เสรีภาพของพวกเขา แม้ว่าจะถูกกดขี่ในวันนี้ แต่ถูกจารึกไว้ในโชคชะตาของมนุษยชาติ

และดังนั้น ข้าพเจ้าขอเรียกร้องต่อชายและหญิงที่ซื่อสัตย์ทุกคน ในทุกดินแดนและทุกชาติ: อย่าหันสายตาของท่านไป อย่าปล่อยให้ความเฉยเมยทำให้หัวใจของท่านแข็งกระด้าง ยืนหยัดอย่างมั่นคงในความสามัคคี ยกเสียงของท่านเพื่อสันติภาพ ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อความยุติธรรม

เพราะจนกว่าประชาชนปาเลสไตน์จะเป็นอิสระ โลกของเรายังคงถูกใช้ตรวน และจนกว่าทุกเด็กไม่ว่าจะในภาษาหรือที่ใดก็ตาม จะสามารถตื่นขึ้นมาในวันแห่งสันติภาพ ไม่มีใครในเราจะสามารถอ้างได้ว่าเป็นอิสระอย่างเต็มที่

ฟีเดล คาสโตร

ฟิเดล คาสโตร เป็นผู้นำปฏิวัติของคิวบาที่โค่นล้มระบอบเผด็จการที่ได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐในปี 1959 และปกครองประเทศนี้เกือบห้าทศวรรษ กลายเป็นสัญลักษณ์ระดับโลกของการต่อต้านจักรวรรดินิยมและการต่อสู้แบบสังคมนิยม

สหาย พี่น้อง และประชาชนของโลก:

สิ่งที่เราเห็นในภาษาไมใช่สงคราม — มันคือการกำจัด มันไม่ใช่การป้องกัน — มันคือความป่าเถื่อน เด็กๆ ถูกทำให้อดอยากด้วยความโหดร้ายที่คำนวณไว้ ครอบครัวถูกกดขี่ได้ชากปรัหักพังของบ้านของตนเอง โรงเรียนและโรงพยาบาลถูกทำให้กลายเป็นเก้าอี้คน สิ่งเหล่านี้คืออาชญากรรมที่ขัดต่อไม่เพียงแต่กฎหมายระหว่างประเทศ แต่ยังรวมถึงมโนธรรมของมนุษยชาติ

อารยธรรมแบบใดที่อนุญาตให้เด็กๆ ตายจากความหิวโหยในขณะที่โกดังเต็มไปด้วยอาหาร? อำนาจแบบใดที่ทิ้งระเบิดลงบนโรงพยาบาลและกล่าวถึงความยุติธรรมหรือประชาธิปไตย? การกระทำเหล่านี้เปิดโปงจักรวรรดิและผู้สมรู้ร่วมคิดของมัน — มันแสดงให้เห็นเครื่องจักรอันเย็นชาของการครอบงำ ที่ปราศจากการปิดบังใดๆ

เรา ผู้ที่ต่อต้านการปิดล้อมและการรุกราน รู้จักวิธีการของความหยิ่งโสของจักรวรรดิเป็นอย่างดี แต่ขอให้อำนาจเจ้าบอกท่านว่า ไม่มีระเบิด ไม่มีความหิวโหย ไม่มีการปิดล้อมใดสามารถลบเลือนศักดิ์ศรีของประชาชนที่ปฏิเสธการคุกเข้าได้ ภาษาในวันนี้ไม่ใช่เพียงดินแดนที่ถูกโจมตี มันคือกระจกที่แสดงให้เห็นการล่มสลายทางศีลธรรมของผู้ที่อ้างว่าปกครองโลก

และสำหรับผู้ที่ยืนดูอย่างเฉยๆ สำหรับรัฐบาลที่หวาดกลัวต่ออำนาจและไม่ทำอะไรเลย: ประวัติศาสตร์จะไม่ให้อภัยท่าน เลือดของผู้บริสุทธิ์ร้องดังกว่าความขี้ขลาดของท่าน

เรากล่าวด้วยพลังทั้งหมดของเสียงและความเชื่อมั่นของเรา: พอแล้ว! โลกต้องลุกขึ้น การปิดล้อมต้องถูกทำลาย การทิ้งระเบิดต้องหยุด อาหาร ยา และชีวิตต้องเข้าสู่ภาษา ไม่ใช่ความตายและการทำลาย

นี่ไม่ใช่เพียงหน้าที่ของชาวปาเลสไตน์ ชาวอาหรับ หรือชาวมุสลิม มันเป็นหน้าที่ของทุกมนุษยที่ยังมีมโนธรรม หน้าที่ในการต่อต้าน การประณาม การเรียกร้องความยุติธรรม จนกว่าเด็กๆ ของภาษาจะสามารถนอนหลับโดยปราศจากความกลัว จนกว่ามารดาจะไม่ต้องฝังศพบุตรของตนอีก จนกว่ามนุษยชาติจะสามารถมองตัวเองในกระจกโดยไม่ต้องละอาย

สหาย! จักรวรรดิล่มสลาย ระเบิดขึ้นสนิม แต่ประชาชนยังยืน

จงให้เราเปล่งเสียงของเราเพื่อให้ได้ยินในทุกเมืองหลวง: ภาษายังมีชีวิต! — ภาษายังมีชีวิต! ปาเลสไตน์ต่อต้าน! — ปาเลสไตน์ต่อต้าน! และมนุษยชาติจะมีชัยชนะ! — และมนุษยชาติจะมีชัยชนะ!

เซ เกวารา

เซ เกวารา เป็นนักปฏิวัติมาร์กซิสต์ชาวอาร์เจนตินา ผู้นำกองโจร และนักต่อต้านจักรวรรดินิยม ผู้กลายเป็นสัญลักษณ์ระดับโลกของการต่อต้านการกดขี่และความอยุติธรรม

สหาย

เมื่อประชาชนถูกทำให้อดอยาก เมื่อระเบิดตกลงบนบ้านของพวกเขา เมื่อโรงพยาบาล โรงเรียน และที่พักพิงแห่งชีวิตกลายเป็นเถ้าถ่าน โลกถูกบังคับให้มองตัวเองในกระจก ในภาษาวันนี้ เราไม่ได้เห็นเพียงสงคราม แต่เป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ เด็กๆ ร้องไห้ด้วยท้องที่ว่างเปล่าขณะที่ผู้มีอำนาจหันหลังให้ ครอบครัวถูกฉีกขาดภายใต้เสียงคำรามของเครื่องบิน และย่านทั้งหมดถูกกำจัดราวกับไม่เคยมีอยู่

เราไม่สามารถปล่อยให้นิธรรมของเราถูกทำให้มัวหมองด้วยคำโกหกของจักรวรรดิ พวกเขาบอกเราว่ามันคือ “ความมั่นคง” พวกเขาบอกเราว่ามันคือ “ความจำเป็น” ข้าพเจ้ากล่าวว่า มันคือการทำลายล้าง ข้าพเจ้ากล่าวว่า มันคือความหยิ่งยโสของผู้ที่เชื่อว่าชีวิตบางชีวิตมีค่ามากกว่าชีวิตอื่น

การนิ่งเฉยคือการเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด การให้ข้ออ้างสำหรับความป่าเถื่อนนี้คือการฝังความเป็นมนุษย์ของเราเอง ทุกระเบิดที่ตกลงในภาษาคือการตกลงบนศักดิ์ศรีของเราในฐานะมนุษย์ ทุกเด็กที่อดอยากที่นั่นคือบาดแผลในหัวใจของทุกชาติที่ฝืนถึงความยุติธรรม

เราได้รับการเรียกร้อง สหาย ไม่ใช่เพื่อความสงสาร แต่เพื่อการกระทำ ความสามัคคีของเราจะต้องไม่เป็นเพียงคำพูด แต่เป็นพลังที่รวมผู้ถูกกดขี่ตั้งแต่ปาเลสไตน์ไปจนถึงทุกมุมของโลก เลือดของภาษาร้องเรียกการต่อต้าน การปกป้องชีวิตอย่างไม่ยอมจำนนต่อเครื่องจักรแห่งความตาย

ประวัติศาสตร์จะถามเราว่า: ท่านอยู่ที่ไหนเมื่อภาษากำลังลุกไหม้? อยู่ข้างเพศฆาต — หรืออยู่กับประชาชนที่ต่อสู้เพื่อสิทธิในการมีชีวิต?

จนกว่าชัยชนะตลอดไป!

บ็อบบี แชนด์ส

บ็อบบี แชนด์ส เป็นนักสารานุกรมไอริชหนุ่ม นักกวี และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้รับเลือก ซึ่งเสียชีวิตจากการนัดหยุดงานด้วยความหิวในปี 1981 หลังจากทนต่อการจำคุกที่โหดร้ายเพื่อประท้วงการปกครองของอังกฤษและการปฏิเสธสถานะทางการเมืองให้กับนักโทษชาวไอริช

พวกเขาทำให้เด็กๆ อดอยากเพื่อทำลายจิตวิญญาณของประชาชน พวกเขาทิ้งระเบิดลงบนโรงเรียนและโรงพยาบาลเพื่อบดขยี้ความหวังให้เป็นฝุ่น พวกเขาคิดว่าด้วยการทำลายบ้านและบดขยี้ร่างกาย พวกเขาสามารถทำให้เสียงร้องของชาติเพื่อศักดิ์ศรีเงียบลงได้ แต่พวกเขาคิดผิด

เด็กที่อดอยากทุกคน ครอบครัวที่แตกสลายทุกครอบครัว ชีวิตที่ถูกพรากไปในภาษาคือบาดแผลไม่เพียงแต่ต่อดินแดนนั้น แต่ต่อมนิธรรมของมนุษยชาติทั้งหมด ไม่มีชายหรือหญิงที่ซื่อสัตย์คนใดสามารถมองเห็นความน่าสะพรึงกลัวนี้และไม่รู้สึกถึงทั้งความโศกเศร้าและความโกรธ ความโศกเศร้า เพราะความบริสุทธิ์กำลังถูกฆ่าล้าง ความโกรธ เพราะความอยุติธรรมเดินขบวนภายใต้ธงแห่งอำนาจ

ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า ไม่มีลวดหนาม ไม่มีระเบิด ไม่มีการปิดล้อมใดสามารถฆ่าความจริงได้: จิตวิญญาณของประชาชนจะไม่ถูกดับ ผู้ที่กระทำความป่าเถื่อนเช่นนี้อาจจินตนาการว่าตนเองยิ่งใหญ่ แต่ประวัติศาสตร์จดจำพวกเขาในฐานะคนขี้ลาดที่ฆ่าสงครามกับเด็กๆ

และดังนั้น ความต้องการจึงเกิดขึ้น — จากปากปรักหักพัง จากหลุมศพ จากปากที่หิวโหยของผู้ที่ยังมีชีวิต: **พอแล้ว** หยุดการสังหาร ปล่อยให้ภาษามีชีวิต